

Инна Начарова — гр. Уфа, Русия

Прозорецът на писателката

Превод от руски език: Таня Иванова

„Мартинито“ остана в долната част на конусовидната чаша. Една самотна маслина стърчеше от напитката като плувка. Тази нова мода с грейпфрут не ѝ харесваше. И маслината беше излишна. Но тя не намери нищо друго в бара. Прохладата на вечерта се спусна в полуделия от жегата град.

Тя отиде до прозореца и щастливо вдъхна през ноздрите си внезапно нахлулия свеж въздух. Градът зад прозореца сякаш оживяваше и на места витрините вече бяха осветени. Съвсем скоро уличното осветление щеше да светне. Потокът от автомобили по улицата, който се виждаше през прозореца, приличаше на флотилия от кораби на повърхността на водата, чиито гуми се плъзгаха по асфалта. Лудият град, винаги забързан, бавно се носеше към нея под прозореца ѝ. Тя спусна иглата на грамофона върху плочата и секунда по-късно цялата стая се изпълни с нежния и напорист глас на Едит Пиаф. Но той се почувства тясно в стените на стаята и се втурна през прозореца към улицата. Вля се в гъстата флотилия от бързаци коли, която можеше да бъде спряна само от червения светофар.

Тя продължи да вдишва свежия вечерен въздух. Самотната чаша със самотна маслина вече беше потънала в стайния здрач. Тя стоеше на прозореца и се измъчваше от въпроса: как да го убие? Успя да се влюби в него, но в душата ѝ нямаше място за чувства. Да, ще го убие с ръцете на Елена. Трудно, но естествено. Той се отнесе толкова подло с нея. Красивата Елена остана с разбито сърце. За да събере тези фрагменти, Елена отиде в манастир. Но гневът победи вечните Христови заповеди в нея. Гняв... Забравяме, че това чувство движи света и хората.

Тя се отдръпна от прозореца и се приближи до малка кръгла антична маса, с крак, декориран с фигури. Щракна ключа на настолната лампата. Седна на също

толкова необичаен стол, който стоеше наблизко. Тънките ѝ пръсти бързо щракаха по клавиатурата на лаптопа. Нощта се спусна над града. В прозореца ѝ падаше светлината от прозорците на отсрещните къщи. И едва когато се разсъмна и полумесецът увисна разсеяно в светещото небе, тя отново щрекна ключа на лампата. Затвори прозореца и легна на дивана, покривайки се с оранжево одеяло, шепнейки си: „Да, тя трябва да увие трупа в оранжевото одеяло от дивана.“ И заспа дълбоко.